

Bibliaóra 2020.05.12.

Fohász: Szólj Uram, mert hallja a te szolgád. (1Sám 3,9)

Kezdő ének: 425. dicséret - Ó, Ábrahám ura, hadd áldjuk szent neved...

Kezdő imádság:

Szerető Istenünk, köszönjük, hogy színed elé állhatunk, akit egyedül illet tisztelet és dicsőség. Köszönjük, hogy hallhatjuk szent szavad, s kereshetjük azt, amit kezed ad, mert az üdvös a számunkra. Láttatod velünk, mennyire nem megtartó a múltó földi javakban bízni - kérünk, add, hogy tudjunk Téged, az Örökkévalót választani s azt, amit a szereteted jelent, hogy barátainak nevezel az Úr Jézus Krisztusban.

Te tudod és ismered utunkat, életünket, kísértéseinket, félelmeinket, harcainkat, bukásainkat és reményeinket. Jelenünk, múltunk, jövőnk a kezedben van. Köszönjük, hogy szeretsz, így, ahogy vagyunk. De tudsz minket formálni, megújítani, kezedbe venni életünket. Kérünk, könyörülj rajtunk, hogy Igéd, Lelked nyomán tisztuljon, újuljon meg szívünk, lelki látásunk, Veled és egymással való kapcsolatunk. Segíts a Veled járásban, akaratod szerint követni Téged és engedelmesedni Neked. Szólj azért hozzánk igéden keresztül, s áldj meg halló füllel, befogadó, engedelmes szívvel.

Ámen

Ószövetségi napi igeszakasz: 1Mózes 12. rész

1 Az Úr ezt mondta Abrámnak: Menj el földedről, rokonságod közül és atyád házából arra a földre, amelyet mutatok neked! **2** Nagy néppé teszek, és megáldalak, nagyra teszem nevedet, és áldás leszel. **3** Megáldom a téged áldókat, s megátkozom a téged gyalázókat. Általad nyer áldást a föld minden nemzetsége. **4** Abrám elment, ahogyan azt az Úr mondta neki, és Lót is vele ment. Abrám hetvenöt éves volt, amikor kijött Háránból. **5** Fogta Abrám Szárajt, a feleségét és Lótot, a testvére fiát meg minden szerzeményüket, amit csak szereztek, mindenkit, akire Háránban tettek szert, és elindultak, hogy Kánaán földjére menjenek. El is érkeztek Kánaán földjére. **6** Majd átvonult Abrám az országon egészen a sikemi szenthelyig, Móre tölgyfájáig. Akkor még kánaániak éltek ezen a földön. **7** Az Úr megjelent Abrámnak, és ezt mondta: A te utódaidnak fogom adni ezt a földet. Ő pedig oltárt épített ott az Úrnak, aki megjelent neki. **8** Onnan továbbvonult a Bételtől keletre eső hegyvidékre, és felverte sátrát: Bétel esett nyugatra, Aj pedig keletre. Oltárt épített ott az Úrnak, és segítségül hívta az Úr nevét. **9** Azután útnak indult Abrám, és továbbvonult a Délvidék felé.

10 Egyszer éhínség támadt azon a földön. Ekkor lement Abrám Egyiptomba, hogy jövevényként ott tartózkodjék, mert súlyos volt az éhínség azon a földön. **11** Amikor már közel járt Egyiptomhoz, ezt mondta feleségének, Szárajnak: Nézd, tudom, hogy szép asszony vagy. **12** Ha meglátnak az egyiptomiak, azt mondják majd: Ez a felesége! És engem megölnek, téged pedig életben hagynak. **13** Mondd hát azt, hogy a húgom vagy, hogy jó sorom legyen általad, és ne öljenek meg miattad! **14** Így is történt. Amikor Abrám Egyiptomba érkezett, az egyiptomiak látták, hogy nagyon szép az asszony. **15** A fáraó főemberei is meglátták őt, dicsérték a fáraónak, és elvitték az asszonyt a fáraó házába. **16** Abrámnak pedig jó sora lett a felesége által: lettek neki juhái, marhái és samarai, szolgái és

szolgálóleányai, szamárkancái és tevéi. [17](#) De nagy csapásokkal sújtotta az Úr a fáraót és házáat Abrám felesége, Száraj miatt. [18](#) Hívatta azért a fáraó Abrámot, és ezt mondta: Mit tettél velem? Miért nem mondtad meg nekem, hogy a feleséged? [19](#) Miért mondtad, hogy a húgod? Csak ezért vettem feleségül. Most aztán itt a feleséged, fogd, és menj! [20](#) Embereket is rendelt mellé a fáraó, és azok kivezették őt, feleségét és mindenét, amije csak volt.

Kedves Testvéreim, Abrám - a nekünk megszokott nevén Ábrahám - elhívásának története kicsivel korábban kezdődik. Édesapja, Táré, aki Nóé után a 9. generációhoz tartozott, „fogta fiát, Abrámot és Lótót, fiának, Háránnak a fiát és menyét, Szárajt, fiának, Abrámnak a feleségét, és elindult velük Úr-Kaszdímából, hogy Kánaán földjére menjen. Eljutottak Háránig, és ott letelepedtek. Táré kétszázöt éves volt, amikor meghalt Háránban”. (11,31-32) Vagyis Táré elindult, és valahol útközben elakadt, sosem jutott el Kánaán földjére. De látjuk, Isten már a szülőkön, elődökön keresztül készíti választottainak az útját. A vele Háránban tartózkodó fiát megszólítja, és egy teljesen új életre hívja el.

Az Úr személyesen megszólítja Abrámot - itt kezdődik a cselekmény. Mert mindig Isten az, aki szól és cselekszik is: *„Menj el földedről, rokonságod közül és atyád házából arra a földre, amelyet mutatok neked!” (1.v.)* Újat akar kezdeni, meg akarja ajándékozni, ígéretei vannak Abrám számára. Nem kell Háránban elakadni, de egy valami kell: maradéktalanul engedelmeskedni Istennek. *Menj el földedről - arra a földre, amelyet én mutatok neked.* Föld és föld között a különbség, hogy **enyém, vagy Istené.** Feladni az enyémet, hogy érvényesülhessen az Övé. Az enyémhez való jogot, hogy jogot kapjak ahhoz, amit Ő készít. És a földhöz rokonság is tartozik, kultusz (Hárán a holdkultusz központja), meg az atyai ház. Az ígérethez pedig Isten barátsága és imádata, s hogy Vele lehet vándorolni. Abrám tehát döntés előtt áll: elfogadni, engedelmeskedni, elhagyni és elindulni, vagy nem, mert túl nagy az ára. *„Hit által engedelmeskedett Ábrahám, amikor elhívta Isten, hogy induljon el arra a helyre, amelyet örökségül fog kapni. És elindult, nem tudva, hova megy” (Zsid 11,8).* Feladni a biztosat (mert az embernek az tűnik biztosnak, ami van) az ismeretlen bizonytalanért csak azzal a hittel lehet, hogy Isten ígéretei nem bizonytalanok. Mert hitben *„nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra, mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók” (2K 4,18).*

Abrám valóban elhagyta apja házáat, rokonságát, és vitte magával mindazt, amije volt - vagyonát, állatait, szolgálait, és mondhatjuk, gyökeresen áttelepült. Nem tudta, hova, de tudta, Kivel, Kinek az ígérete alapján. Mert az ígéret hatalmas: *„Nagy néppé teszek, és megáldalak, nagygyá teszem nevedet, és áldás leszel. Megáldom a téged áldókat, s megátkozom a téged gyalázókat. Általad nyer áldást a föld minden nemzetsége” (2-3.v.).* A 75 éves, gyermektelen férfi ígéretet kap az utódaira nézve. Mintha az addigi élete nem ok nélkül nélkülözte volna a gyermekáldást. Isten a Vele való szoros kapcsolatban, a Vele való járásban, ebben az új életben akarja őt megáldani és áldássá tenni. Hogy nyilvánvaló legyen az Ő áldása. Oltalmat és védelmet is ígér neki azokkal szemben, akik *áldják vagy átkozzák,* de azon túl az ígéret a messze jövőre is kiterjed: *Az ígéretetek pedig Ábrahámnak adattak és az ő utódának. Nem így mondja az Írás: „és az ő utódainak”, mintha sokakról szólna, hanem csak egyről: „és a te utódodnak”, aki a Krisztus - írja a Galata*

levél (3,16). Arra az utódra, Akiben Isten „megáldott minket mennyei világának minden lelki áldásával Krisztusban” (Ef 1-3). Általa lehet minden gyermeke is áldássá a világ számára.

Abrám elindult, **maradéktalanul** engedelmeskedett Isten hívásának (4-6.v.). Mennyire egyszerűen írja le a szentíró. Bárcsak ilyen egyszerű és természetes lenne számunkra is az engedelmesség, Isten ígéretének komolyan vétele és a Belé vetett bizalom! Ahova megy, az is pogányok lakta hely, de úgy **vonul át rajta, hogy** jelenlétével **Isten fennhatóságát** képviseli a neki ígért területen. A sikemi szenthelynél (7-9.v.) megjelenik neki Isten, kapcsolatba lép vele és megerősíti őt ígéretében. Pogány szenthely ugyan, de Isten kijelenti, hogy Ő jelen van, Övé a föld és nevét helyezi ide is. Ezt fejezi ki Abrám, amikor **oltárt épít** ott az Úrnak. Majd amikor továbbmegy, vonulása során még sokszor épít oltárt az Úrnak. Nemcsak áldozatbemutatást jelent ez, hanem az oltárokkal mintegy megjelöli Isten birtokjogát, **lefoglalja** a földet az Úr nevében.

„Oltárt épített ott az Úrnak, és **segítségül hívta az Úr nevét**”. Nemcsak az Úr beszél Abrámmal, ez a kapcsolat **kétoldalú**. Mi a segítségül hívás? SOS - vészjelzés? Hát, a mi életünkben sokszor az. De itt sokkal többről van szó. Annak a megvallása, hogy bizalmamat Őbelé vetem, mindent Rábízok, Tőle várok, az Ő nevében számomra erő, oltalom, menedék és segítség van. Az oltárok jelenléte így hirdeti az Úr fenségét, hatalmát.

A **10-20. versekben** élénk tárul, hogy Kánaán földjén is akadhatnak megélhetési gondok. Az engedelmisségben való Istennel járás próbákat is jelent. Súlyos éhínség támad. És Abrám ösztönösen, emberi módon cselekszik, oda megy, ahol van élelem. Kánaánba Isten szavára indult el, de Egyiptomba a saját megítélése alapján. Így szokott ez lenni: ha valami nincs, meg kell oldani a helyzetet. Mi a legkézenfekvőbb megoldás? - és nem Istent kérdezzük. Menet közben jön rá, hogy milyen veszélyes helyzetbe hozta magukat, s megint emberi megoldáshoz fordul. Szépen megegyezik feleségével, hogyan mentse őt, de hogy ezzel milyen veszélybe sodorja Szárajt, az föl sem merül benne. Láthatjuk, Abrám sem volt hibátlan, megjelenik itt a maga féltése, miközben feleségét elfelejti félteni... Számunkra teljesen más világ, más szokások voltak azok. De Isten hűsége és irgalma oda is elkíséri, és oltalmat, sőt kimenekedést ad a veszélyből. Hányszor tapasztalhattuk mi is szégyenkezve és bánkódva, hogy valamit jól összekuszáltunk, Isten pedig megkönyörült rajtunk, lenyúlt értünk és megszabadított. Így könyörül meg Abrámon, hogy kivezetik, szinte kiutasítják őt: „*a fáraó emberei kivezették őt és mindenét, amije volt*”. Biztosak akartak lenni abban, hogy ez az ember nem hozza őket többet nehéz helyzetbe. Mert Isten úgy védelmezte Abrámot, hogy egyfajta tiszteletteljes félelmet támasztott azokban, akik árthattak volna neki - és nem merték őt bántani. Merjük-e ezt a védelmet kérni, várni, igényelni, amikor félelem vesz körül? Hisszük-e, hogy Urunk hatalma védelmet tud nyújtani azokban a helyzetekben is, amikor erre nincs kilátás?

Újszövetségi igeszakasz: Máté ev. 5,17-26

[17](#) Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy érvénytelenné tegyem a törvényt vagy a próféták tanítását. Nem azért jöttem, hogy érvénytelenné tegyem, hanem hogy betöltssem azokat. [18](#) Mert bizony mondom nektek, hogy amíg az ég és a föld el nem múlik, egy ióta vagy egy vessző sem vész el a törvényből, míg az egész be nem teljesedik. [19](#) Tehát ha valaki a legkisebb parancsolatok közül akár csak egyet is eltöröl, és úgy tanítja az embereket, az a legkisebb lesz a mennyek országában; ha pedig valaki ezeket megtartja és tanítja, nagy lesz az a mennyek országában. [20](#) Mert mondom nektek, ha a ti igazságotok nem múlja felül az írástudók és farizeusok igazságát, akkor semmiképpen sem mentek be a mennyek országába. [21](#) Hallottátok, hogy megmondatott a régieknek: „Ne öl! Mert aki öl, megérdemli az ítéletet.” [22](#) Én pedig azt mondom nektek, hogy aki haragszik testvérére, megérdemli az ítéletet, aki pedig azt mondja testvérének: Ostoba! – megérdemli, hogy a nagytanács elé kerüljön; aki pedig azt mondja: Bolond! – méltó a gyehenna tüze. [23](#) Amikor tehát áldozati ajándékodat az oltárhoz viszed, és ott eszedbe jut, hogy testvérednek valami panasza van ellened, [24](#) hagyd ott ajándékodat az oltár előtt, menj el, békülj ki előbb testvéreddel, és akkor térj vissza, és vidd fel ajándékodat! [25](#) Békülj meg ellenfeleddel idejében, amíg együtt vagy vele az úton, hogy át ne adjon ellenfeled a bírónak, a bíró pedig a szolgának, és börtönbe ne kerülj! [26](#) Bizony mondom neked, ki nem jössz onnan, amíg meg nem adod az utolsó fillérig.

Kedves Testvéreim! A Hegyi beszéd, amelyből a mai részt olvassuk, Jézusnak tanítványaihoz intézett beszéde, amellyel Isten országának rendjét tárja eléjük. Ezen belül is ebben az elkezdett szakaszban a törvényt magyarázza és értelmezi. A célja, hogy lássuk: **Isten országa másképp működik, mint a világ.** Senki ne gondolja, hogy Isten kijelentései korrekcióra szorulnak, elavult és időszerűtlen dolgok, vagy, hogy Jézus valamiféle forradalmárként hirdet új rendet. Ő azért jött, hogy helyreállítsa, ami a bűn következtében megromlott. „*Nem azért jöttem, hogy érvénytelenné tegyem, hanem hogy betöltssem azokat*”. (17-19.v.) Ő azért jött, hogy cselekedje, hogy **érvényt szerezzen a törvénynek, Isten kijelentett akaratának.** A törvény betöltése nem azonos a törvény betű szerinti megtartásával. Viszont nem jár a törvény önkényes magyarázásával, szelektálásával sem. Akkor értjük ezt jobban, ha a törvény alatt Isten kijelentett Igéjét, akaratát értjük, ami végigkíséri életünket. Előtte meghajolni lehet, de Őt felülbírálni nem. Mert nem vész el, hanem a legapróbb részletében beteljesedik. Ezért, akikre Igéjét bízta, azoktól ilyen értelemben is hűséget vár.

Mennyire nem a törvény előírásainak farizeusi értelmezésére gondol Jézus, ezt abban látjuk, hogy nem az akkori vallásos elit igazsága a mérce (20.v.), az **csak elmélet volt, de nem élték.** Mi éljük-e? A farizeusok igazsága Isten előtt kevés, hiába igyekeztek körömszakadtig a törvény betartására, Őt nem ismerték. Mi ismerjük-e? Nem a parancsolatok betartásának vélt igazsága nyitja meg a mennyet előttünk. Azt mondja, hogy azt magasan felülmúlni - úgy lehet Isten országába bejutni. Márpedig a farizeusokat ebben nem lehetett felülmúlni. Tehát ne próbáljunk saját vélt jócselekedeteinkre, érdemeinkre építeni. Nincsenek ilyenek, és nem tudjuk a törvényt üdvösségünkre tökéletesen betartani. Egészen más igazságra van szükségünk. Annak a Jézus Krisztusnak az igazságára, aki **a törvényt betöltötte értünk,** aki elégtételével érvényt szerzett Isten igazságának, hogy mi kegyelmet és bűneink alól

feloldozást kaphassunk. „Hogy kitűnjék rólam őáltala: nincsen saját igazságom a törvény alapján, hanem a Krisztusba vetett hit által Istentől van igazságom a hit alapján“(Fil 3,9).

Törvénymagyarázása során elsőként a hatodik parancsolatra tér ki az Úr Jézus (21-22.v.). „Megmondattott a régieknek: Ne ölj!” - és kiegészíti ezzel: „Mert aki öl, megérdemli az ítéletet”. Régieknek - de ma is érvényes. Hiszen Jézus nem hogy könnyítene ezen az igényen, hanem nagyobb nyomatékot ad a parancsolatnak azzal, hogy lelki módon magyarázza. A régiek csak az emberölésre vonatkoztatták ezt a parancsolatot. De Jézus azt mondja, a bűnös állapot nem az elkövetéssel kezdődik, hanem ott van a **szívben**. Nemcsak az ilyen súlyos bűnnek van ítéletes következménye. Hanem mindannak, ami kevésbé megragadhatóan, a szívben megy végbe. Ami oda vezet, hogy képes rá az ember, ahogyan azt megtette Káin is. **A táplált harag gyűlöl, gyűl és öl.** „Haragudhattok, de ne vétkezzetek: a nap ne menjen le haragotokkal”. (Ef 4,26)

„Én pedig azt mondom nektek, hogy aki haragszik testvérére, megérdemli az ítéletet, aki pedig azt mondja testvérének: Ostoba! – megérdemli, hogy a nagytanács elé kerüljön; aki pedig azt mondja: Bolond! – méltó a gyehenna tüzére”. Egyfajta fokozást érzékelhetünk itt. A **harag** még csak valahol belül van, a szó már jobban bánt. **Ostoba** - megvetés, bántó lekezelés. **Bolond** - ezzel az illetőt kirekeszti, Istentől eltaszítottnak nyilvánítja. Ugyanis a Szentírás szerint bolond, aki Isten nélkül rendezi be életét, számára Ő, így az Ő országa sem létezik. Jézus az ítélet jogosságát és súlyát emeli ki. Amikor a gyehenna tüzét említi (A **gyehenna** az ítélet olthatatlan tüzét jelképezi. Utalás a tisztátalannak minősített **Hinnom völgyre**, Jeruzsálemtől délre, az egész város személtlerakó helyére és dögtemetőjére, ahonnan állandóan füst szállt fel), az örök kárhozatról szól. Azt mondja vele, hogy aki megtagadja a másiktól az Istennel való közösséget, attól Ő is megtagadja azt. Már a harag is olyan indulat, ami oda vezethet. Pusztít, öl, ajtót nyit a bűnnek. Mennyire gondolunk arra, hogy következménye van a szavainknak, a sértő, bántó, megvető, ítélkező szavaknak. Szívünk tartalmát is elárulják. Elmondjuk minden úrvacsora alkalmával a közös bűnvalláskor, hogy **méltók vagyunk az ítéletre**. Komolyan vesszük, hogy ez valóban így van?

Jézus ad gyakorlati útmutatást is arra nézve, hogy nem lehet a dolgokat áldozatbemutatással elintézni, az ilyen áldozat (istentisztelet) nem kedves Előtte. Előbb szükséges a bűnvallás, rendezés, bocsánatigénylés (23-26.v.). „Isten előtt a töredelmes lélek a kedves áldozat. A töredelmes és megtört szívet nem veted meg, Istenem!” (Zsolt 51,19). **Előbb - aztán.** Vagyis: Előbb békülj ki azzal, akit megbántottál, aztán lehet áldozatot bemutatni, felajánlani. Aztán lehet elhatározni, megfogadni, ha a szív megszabadult a lelki tehertől, mert bocsánatot nyert. Valóban, az én áldozatom, jóvátételem nem rendezi a bűnt, az csak megbocsátás által töröltetik el. Ahogyan ez érvényes ember és Isten kapcsolatára, úgy az emberek egymás közti kapcsolatára is. Az időt kihasználni az úton - amíg a bíró elé nem jut az ember - mert ott már az ítélet vár. De ez most még a kegyelem ideje. Amíg lehet és szabad, éljünk a felkínált lehetőséggel életünk rendezésére. **Ámen**

Záró imádság:

Úr Jézus Krisztus, bűnbánattal hozzuk eléd szívünk tartalmát, Te tudod, milyen érzések, indulatok kavarnak bennünk, pusztítunk velük s pusztítanak minket is. Bocsásd meg a gondolatban, szóban, cselekedetben elkövetett vétkeinket, hogy azoknak súlyát nem érzékeljük, s ha, akkor a magunk módján akarjuk rendezni. Szabadíts meg szívünket a haragtól.

Köszönjük, hogy betöltötted a törvényt, amikor eleget tettél a mi bűneinkért, kárhozatba születtél életünkért, hogy a Te igazságodért kegyelmet nyerjünk. Köszönjük áldozatodat, kérjük a bűnbocsánat jó ízét, örömét, áldását egyéni, családi, gyülekezeti életünkre, kapcsolatainkra. Köszönjük mindazt, amit még, amíg úton vagyunk, megtehetünk, elrendezhetünk. Segíts a jóra, amire nézve bátorítottál. Bárcsak áldás lehetnénk mi is a környezetünkben, bárcsak a Te szeretetednek jó illata áradna életünkből!

Kérünk azokért, akiket rendszeresen hordozunk imádságainkban. Könyörgünk azokért, akikről el szoktunk feledkezni és kiáltunk azokért, akikért nem imádkozik senki. Áradjon kegyelmed, legyen nyilvánvaló jelenléted a világban általunk is. Segíts, hogy nevedhez méltóan éljünk s hadd hívjuk mindig hittel segítségül nevedet. Fogj kézen és vezess világos utakon, végig. *Ámen.*

Mi Atyánk...

Áldás: Boldog, akinek hűtlensége megbocsáttatott, vétke eltöröltetett. *Ámen* (Zs 32,1)

Záró ének: 467. dicséret - Mily jó, ha bűntől már szabad...

1. Így szólt Isten egykor: "Ábrahám! Indulj el, s utad bízzad rám!
Áldott lesz, ki jót tesz véled, Átok sújtja ellenséged.
Nagy és erős néppé teszlek még, Benned megáldatik minden nép."
2. Elindult e szóra Ábrahám, Sátort vert fel a nagy pusztán.
Hosszú útját hittel járta, Ur Kaszdimból Kánaánba.
Iránytűje volt az Úr szava, S hű útitársa az Úr maga.
3. Hívők példaképe, Ábrahám, Utad boldogan vállalnám!
Hív az Úr, már régen érzem, Itt állok most útra készen.
Kezed, Uram, hittel megfogom, És Reád bízom a holnapom.